

повеление на Царя-Освободителя отпътува отъ Плоещъ, на чело съ славния си вождъ генералъ Столѣтовъ, къмъ родния гордъ Балканъ, за да бжде герой-участникъ въ исполинската борба, водена отъ братята руси за свободата на нашата земя....

Великиятъ Царъ самъ пожела да бжде посрѣдъ своитѣ юначни войски, които върху пепелищата на разорената наша земя и върху свещенитѣ кости на хиляди храбри борци издигнаха една нова славянска държава, границитѣ на която се начъртаха на сѣверъ до Дунава, на югъ до Архипелага, на изтокъ до Черно море, а на западъ включаваха древния прѣстоленъ градъ Охридъ. Въ тия прѣдѣли бѣ начъртана С.-Стефанска България. Великиятъ подвигъ бѣ свършенъ, петвѣковниятъ властелинъ поваленъ и на 19 февруарий 1878 година животворнитѣ лъчи на свободата изгрѣха надъ цѣлокупния Български народъ....

Въ тоя знаменитъ день за Българския народъ единъ великъ синъ на Русия графъ Николай Павловичъ Игнатиевъ, въ качеството си на пръвъ неинъ пълномощникъ, подъ стѣнитѣ на Цариградъ въ Санъ-Стефано подписа Санъ-Стефанския договоръ — оня договоръ, който е завѣтенъ идеалъ за цѣлокупния Български народъ. Нѣма актъ, прѣдъ който българитѣ тѣй смирено да благоговѣятъ и благославятъ, както прѣдъ Санъ-Стефанския договоръ; и дѣйствително, въ тоя тържественъ актъ сж начертани точно етнографскитѣ граници на българския народъ. Чрѣзъ Санъ-Стефанския договоръ се доби изкупителната награда за скжпитѣ жертви, дадени за нашето освобождение.... Цѣлокупна България бѣ повикана на новъ политически животъ, нѣмаше вече ни единъ робъ по цѣлото пространство на българската земя.